

Don Quixote af La Mancha eller Riddaren af den sorgløstige skepnaden : i tv...

Raa, R.A.O.

81 Faz Lustiga skuggspel

National Library
of Sweden

Lustiga Skuggspel
Nr 3.

LUSTIGA SKUGGSPEL. Nr 3.

DON QUIXOTE

ELLER

RIDDAREN AF DEN SORGLUSTIGA SKEPNADEN.

Pris: 36 öre.

Vit. Sv.
brän.
Sand.
o

f eleven Rad.

Föret utkomna:

N:r 1.

BONDEN OCH HÖFNARREN

eller

NÅGON SKALL HÄNGA.

N:r 2.

GARIBALDI I ROM

eller

INGA TYRANNER HER!

Lustiga Skuggspel
Nr. 3.

Don Quixote af La Mancha

eller

Riddaren af den sorglustiga skepnaden.

I två after.

Stockholm,
Sigfrid Flodins förlag.

Personer:

Don Quirote	spelas af Nr: 1 och 2.
Sancho Panza, hans väpnare	" " 3.
Wärdinnan på wärdshuset .	" " 4.
En mjölnare	" " 5.
En spansk student	" " 6.
En barberare från Sewilla	" " 7.
En uppasfersta	" " 8.

Carlshamn,
tryckt hos E. G. Johansson,
1861.

Första akten.

Första scenen.

(Theatern föreställer platsen framför wårds-
huset, hwaraf en del synes till höger; ett bord
står framför huset.)

Wårdinman. Uppasserstkan.

Wårdinman. Nå, Cecilia, hwad har du haft för
dig hela morgonen; jag har ropat på dig flera gånger,
men du har inte swarat; säg, din slyna, hwad har du
gjort för slag?

Uppasserstkan. Åh, söta fru, jag bara klädde mig.

Wårdinman. Klädde dig! Jafå, du höll på med
det nu igen. Har jag inte sagt dig, att jag inte will
höra talas om sådant? Du inbillar dig kanske att du
ser något ut, du will att alla gästerna skola förgäpa
sig i dig, då de deremot blott hafwa öga och öra för
mig. Således finner du, att du gör dig onödigt be-
swär och jag råder dig till att hädanefter inte alls brö
dig om sådana saker.

Uppasserstkan. Kanske jag inte skulle klä mig
allt, då —

Wärdinnan. Ah, tig med dina dumheter, det skulle juft se wackert ut! — Men här kommer folk, ser jag. Troligen äro de mycket förstiga, ty den ene torfar sig i pannan med näsduken och den andre tycks wara särdeles otålig. Cecilia, gå in och hemta ut något att dricka. (Uppasserskan går in i huset.)

Andra scenen.

Wärdinnan. Studenten. Barberaren (torfande sig i pannan.)

Studenten. Nå, men så sluta då en gång, herr barberare, med ert oändliga prat.

Barberaren. Jag har strax slutat, jag will bara tillägga, att sedan jag i sex år hade tjent hos mästern Basil, så blef jag student, och sedan jag studerat i tio år, så öfswergaf jag det och reste till Afrika, der jag qwarstannade i åtta år, hwarpå jag blef pedell wid katedralen i Toledo, der jag war i tolf år och sedan jag kom derifrån så blef jag parfymhandlande; men derpå öfswergaf jag det och blef barberare, hwilket jag nu warit i tjugu år.

Studenten. Håll herre! Hur gammal war ni, när ni kom till mästern Basil?

Barberaren. Låt mig se! jo, jag war omkring femtio år.

Studenten. Nej, detta går för långt, munsjör pratmakare, ni skulle då wara öfwer hundra år wid detta laget.

Barberaren. Ja, det är jag wäl också.

Studenten. Ni ljuger! —

Barberaren. Hvad behagas? Håll ni bara gaden på er, ni — om jag också råkat misräkna mig litet, så har ni ingen rättighet att kalla mig för lögnare för det.

Wärdinnan. Se så, tyft nu, mina herrar! Intet gräl hos mig, utan drick hellre en klunk och sjung sedan en wisa.

Studenten. Ni har rätt, mor wärdinna! Wi ska' sjunga i stället för att gråla, och jag skall börja. (Sjunger. Mel. ur Swaga Sidan: "Hvorn dagen stymning höljde", etc.)

Glada gosfar böra sjunga
 Och ej gråla för ingenting!
 Har man blott en ledig tunga,
 Gritt må werlden se'n löpa kring.
 Hej, tra la! Wi ska ha roligt
 Du och jag, barberare!
 Må wi dricka här förtroligt
 Blömma wår förargelse.

Barberaren (sjunger).

Sifsom du, jag också tänker
 Våt os sjunga med allo makt;
 Gyllne drufwan mot os blänker
 I sin strålande fulla präkt.
 Hej, tra la! Du muntra broder
 Här finns ströjder utan tal —
 Gritt må strömma winets floder
 Och se'n gå wi två på bal!

Båda (tillsammans).

Glada gosfar böra sjunga
 Och ej gråla för ingenting!
 Har man blott en ledig tunga,
 Gritt må werlden se'n löpa kring.

Wårdinnan. Ja, se så skall det låta, nu kan jag höra att ni äro trefliga menniskor.

Studenten. Men hör på, kära mor, kan ni säga mig hwad det är för en kostlig ryttare, som syns der nere på vägen, åtföljd af en annan figur, som inte ser mindre lustig ut.

Wårdinnan. Ha, ha, ha! Nej, den ser för tofig ut, men sannerligen jag wet hwad de äro för ena, så wida inte mästare barberare kan säga oss det.

Barberaren. So, låt mig se, — jag tror wist att det är kronprinsen af Sina, med sin gudfar; jag såg dem en gång under mina resor i Afrika . . .

Studenten. Nej, barberare, nu börjar du starfwa igen; men wi få nog lösning på gåtan, ty här komma de, sa' Pehr Olsson om wargarne.

Tredje scenen.

Don Quirote (till häst). Sancho. De förra.

Don Quirote. Ädla borgfru, och ni okända rid-dare! Jag, blomman af la Manchas ridderskap, hel-sar eder och beder om gästfrihet, ty min ädla häst är uttröttad och sjelf är jag hungrig.

Sancho. Nå än jag då, godt folk! Tror ni inte att jag är både hungrig och trött, — törstig med, för resten!

Don Quirote. Dig, äsna, när din herre talar.

Sancho. Ah ja, sådan herre, sådan dräng, gud-bewars!

Don Quirote. Tyft, säger jag! Ädla fru, jag skyndar att med er tillåtelse insätta min häst i stallet,

och skall strax ha den äran att åter infinna mig. (Rider ut.)

Fjerde scenen.

De förra, utom Don Quixote.

Studenten. Hör du, mäster barberare, det der war en lustig gynnare, som tog of för riddare och wår wärdinna för en borgfru; om han hade sagt borggarfru ändå, så hade det kunnat rimma sig.

Barberaren. Det har du rätt i. Men fråga den der betjenten, hwem hans herre är, th jag är mycket nyfiken.

Studenten. Hör på min wän! Hwem war den der herrn, i hvars sällskap ni kom hit?

Sancho. Ja, ser herrn, det har jag swårt för att säga, th jag förstår mig inte riktigt på honom; men det wet jag, att han heter Don Quixote och är ifrån la Mancha, hwarifrån äfwen jag förskrifwer mig. Eljest benämner sig min husbonde med tillnamnet: den oförlitnelige. Men, ni sjelfwa, mina herrar, huru heta ni?

Studenten. Mitt namn är Don Brasco di Colorum, den skattlystne benämd.

Barberaren. Och mitt namn är Don Bullero Buffalo, med tillnamnet den pratsjuke.

Sancho. Ja, ja! Det slår nog in, det der, isynnerhet hwad tillnamnen beträffa.

Wärdinnan. Nå, men hwad heter ni sjelf då, min wän?

Sancho. So, jag heter rätt och slätt Sancho Panza.

Wårdinnan. Sää. Det war ett rätt wackerert namn.

Sancho. Ah ja! Jag tycker också att det är wackerert! men ni, min fru, är ändå wackrare.

Wårdinnan. Så han kan ghykla med en! Ni är en riktig driftkluku, herr Sancho.

Sancho. Nej bewars! Det är mitt rena allwar och jag försäkrar att jag är mycket allwarligt stämb, emedan jag är så hisfeligt hungrig.

Wårdinnan. Stackare! Kom då med mig, så skola wi spisa qwällsward.

Sancho. Tackar ödmjukast! Det har jag ingen-ting emot. (De gå in i huset.)

Femte scenen.

Barberaren och Studenten.

Studenten. Den skälmen! Hur han drillade med gumman, så fick han sig ändå en aftonward. Men se der nere går hans herre och kurtiserar uppasserfkan, det skall inte bekomma honom wäl, det lofwar jag, — men tyst! här komma de, låtom of gå och tala om för mjölnaren att Don Quixote gör krumbugter för hans fästmb; kom, barberare, det skall bli roligt. (De gå ut.)

Sjette scenen.

Don Quixote (till fots.) **Uppasserfkan.**

Don Quixote. Sköna, oförlitneliga donna! Ni

är mina brömmars förverkligade ideal, ni måste vara den tillbedda Dulcinea af Toboso, på hwilken jag tänker både natt och dag.

Uppasserstan. Inte begriper jag hwad herrn säger, och det skall jag säga, att inte är jag någon Dulcinea, eller hwad det är för ett öknamn herrn ger mig.

Don Quirote. Åh, min nådiga, ni behagar blott skämta med mig . . .

Uppasserstan. Nej, jag tycker det är herrn, som driswer med mig.

Don Quirote. Wißt inte! Åh, tillåt mig blott att trycka de yttersta fingerspetsarne af er sköna hand.

Sjunde scenen.

Mjölnuaren. De förra.

Mjölnuaren. Nej, stopp herre! Det blir ingenting af, det säger jag. Tror ni jag har lust att låta er hålla nojs med min fästmö? Ur wägen, säger jag:

Don Quirote. Er fästmö? Hwad för slag! Ni bedrar er. Hwem ni än må vara, så befaller jag er gå!

Mjölnuaren. Jag tror minsann att karlen är tofig! Detta skall ni få betala mig. Jag har klappat om många sådana benrangel, som ni! (Han slår Don Quirote, som skrifer och springer sin wäg; mjölnuaren och uppasserstan följa honom. Slut på första akten.)

Andra akten.

(Teatern är en öppen plats, med en qwarn wid ena sidan.)

Första scenen.

Don Quirote (ensam till häst). Aj, aj, aj! Mina arma knotor, uff! det war mig ett odjur att slå! aj, hwad det wärker! Törhända hade jag ändå misstagit mig — kanske att den der unga qwinnan inte war min dyra Dulcinea, utan i stället en simpel uppassersta, — o, hwilken skam! — och till på köpet fästnö åt en mjölnarlurk, — ah, det är en outplånlig wanära! Men så är det, att bara drömma om sin älskarianna, utan att känna henne, utan att ens ha ett porträtt af henne, — ack, den som hade det ändå! Men, aj, aj, aj! hwad det wärker i mina leder, jag är alldeles sönderbråkad. Hwar är Sancho, den åsnan, den slyngeln, det nötet? (Ropar.) Sancho, Sancho! Hwar är du, kom hit, din bulwan!

Andra scenen.

Don Quirote. Sancho.

Sancho (kommer in, mumsande på en stor korf, den han håller i handen). Här är jag, herre, hwad will ni mig?

Don Quirote. Tugga ur munnen först, drummel, innan du djerfwes tala till din herre och husbonde.

Sancho. Nå, men jag kan wäl inte sätta ihjäl mig heller.

Don Quirote. Hwar har du warit, slyngel? Jag hade behöft ditt bistånd nyss; men då war du inte till finnandes. Ser du, jag blef illa utfatt för en galen mjölnares nästwar och knölpåk.

Sancho. Ah, så ledsamt! Men säg mig, herre, hvarför fick ni då stryk?

Don Quirote. Ack! bara för att jag smidrade uppasserflan; men du, Sancho, hvarför har du fått korf?

Sancho. Ah, bara för att jag smidrade wär-dinnan, det är hela skilnaden.

Don Quirote. Emellertid är jag nu ursinnig, jag är alldeles utom mig af raseri öfwer den lidna skymfen. Ack, om jag bara haft mina wapen, så skulle jag nog tuktat den oförskämde. Men jag skall hämnas på den förste, som kommer i mina flor, — ah, se der komma två personer, sköt du den ena, Sancho, så skall jag nog sköta den andra.

Tredje scenen.

Barberaren. Studenten. De förra.

Don Quirote (rider hästigt emot barberaren och stöter omkull honom med sin lans, under det han utropar). Skurf, usling! försvara dig eller dö!

Barberaren (reiser sig upp, skrikande). Ah, ah! hwad det gör ondt! Hjelp, hjelp, mördare! Man slår ihjäl mig!

Studenten. Ah, lugna dig, mäster barberare, det är inte så farligt, du blef ju inte skadad, bara en skråma öfwer näsan och ett blått öga, — det går snart öfwer, men icke förthy så skall jag nog stassa dig hämnad, lita på det.

Don Quirote. Hwad prata ni för slag, der borta?

Studenten. Jo, jag säger att ni gjorde orätt i att låta er wrede utbrista öfwer denne ädle riddare, då ni har ett annat wärdigare föremål att bryta en lans med.

Don Quirote. Hwem då, om jag får fråga?

Studenten (pekar på wäderqvarnen). Ser ni icke denne fruktanswårde jätte, som står der och betraktar er med hotande blickar?

Don Quirote. Ha! wid St. Antonius, den har jag inte sett förr! Ur wägen, mine herrar, jag måste angripa honom. (I det samma sticker mjölnaren ut hufswudet genom en glugg midt på qvarnen.)

Sancho. Se, herre, se! En sådan konstig jätte! Han har hufswudet midt på magen, skynda er att slå ihjäl honom innan han swäljer ned det!

Don Quirote. Ja, sannerligen har du icke rätt; Sancho, framåt! (Mjölnaren drar hastigt in hufswudet, och qvarnwingarne sättas i rörelse, så att Don Quirote får ett slag i hufswudet när han spränger fram. Häst och ryttare förswinna, man hör Don Quirotos jämmerrop, under det att barberaren, studenten och Sancho utbrista i en skrattsalwa.)

Barberaren. Hi, hi, hi! det war bra gjordt, studiosus, det war ingen dum idé.

Studenten. Ha, ha, ha Skulle tro det!

Sancho. Ho, ho, ho! hwad det skulle kännas rart i skallen på min husbonde.

Studenten. Wet ni, go' herrar, det här får jag lof att sjunga en wisa om, ty ser ni, jag är liten smula

poet också. (Sjunger. Mel. "När månan tindrar på himlen blå," etc.)

Här har ni sett hur en riddare
Kan lurad bli lik en annan;
Och hur en qvarnvinge bultade
Den stäckars hjetten i pannan. —
Nog är det hårdt att så illa fara
Fastän man tillhör de ädlas? Svara —

Bland riddare!

Sancho. Bravo, herr student! Det var en bra wisa; om jag bara kunde hålla mig för att skratta, så skulle jag väl också kunna göra fortsättningen.

Barberaren. Ah jo! Försök, låt höra!

Sancho (sjunger, samma melodi).

Se'n fick ni se hur en wäpnare
Förstod att fintligt sig sticka:
Ly då min herre man prygade
Fick jag båd' äta och dricka. —
Ja, om man slipper att wärre fara,
Nog går då an att en åsna wara —

Bland wäpnare!

(Studenten och barberaren aflägsna sig skrattande, Sancho stannar qwar.)

Fjerde scenen.

Don Quirote (kommer irridande under höga jämmerrop). Dj, oj, oj! Sancho, min wän! Låt of för all del bege of bort från denna olyckliga trakt. Ack, ack, ack! hwad jag har fått mycket stryk, o, hwad det gör ondt i hufswudet, i ryggen, — ja, öfwerallt! Hwifken osalig stund, då jag kom hit!

Sancho. Ja ser ni, herre, ni skulle ha följt mitt råd och skyndat er, innan jätten swäljde ned sitt huf-

wud, så hade ni kanske besegrat honom. (I detsamma stöder mjölnarn åter ut hufwudet genom gluggen).

Don Quirote (sriter). Hu, hu, Sancho, låt oss fly, der kommer det otäcka hufwudet fram ur magen igen. Hjelp, hjelp!

(Dwarnwingarne börja röra sig, Don Quirote sriter, Sancho strattar och begge förswinna).

(Slut.)

Öf alla bokläror finnas att tillgå:

Historiska sällskapspel.

N:o 1. **Sveriges befrielse genom Gustaf Wasa**, jemte en historisk inledning. (Spelas med 1 tärning af flera personer.) 1 rdr rmt. Med tontryck 1 rdr 25 öre.

Den glade barnvännen,

en samling lekar och kroppsöfningar för barn och ungdom. Öf 2 häften.

1:a häftet. Öf fria lusten. Lekar och konster med tunnband, snöre och lina — Militäriska öfningar — Skridskoåkning — Skjutning med båge och pilar — Simning. Till nöje och kroppens utbildning. 50 öre.

2:a häftet. Lekar med rörelse i rum. 25 öre.

Glädjen högt i tak!

Wald samling af 60 roande sällskapsspel af R. E. W. Hövkenberg. 25 öre.

Den öfwerträfflige Taffspelaren

eller konsten att bli trollkarl på tio minuter. 80 lättlärda, förwånande konststycken, till angenämt tidsfördrif i glada sällskaper. 25 öre.

Den nyaste hermästareboken,

omfattande ett rikt urval af de intressantaste taffspeleri- och kortkonster, hvilka hos oss förwifats af herrar Bosco, Döbler, le Tort, Philippe m. fl., jemte anvisning för hwar och en att sjelf verkställa desamma. Med talrika illustrationer i träsnitt. 1 rdr rmt.

Tomtegubben.

Kalender för de unga. Historiska, biografiska, naturhistoriska m. fl. omväxlande berättelser: fabler och sagor, gåtor och charader, samt roande ssyselsättningar, till nöje och gagn.

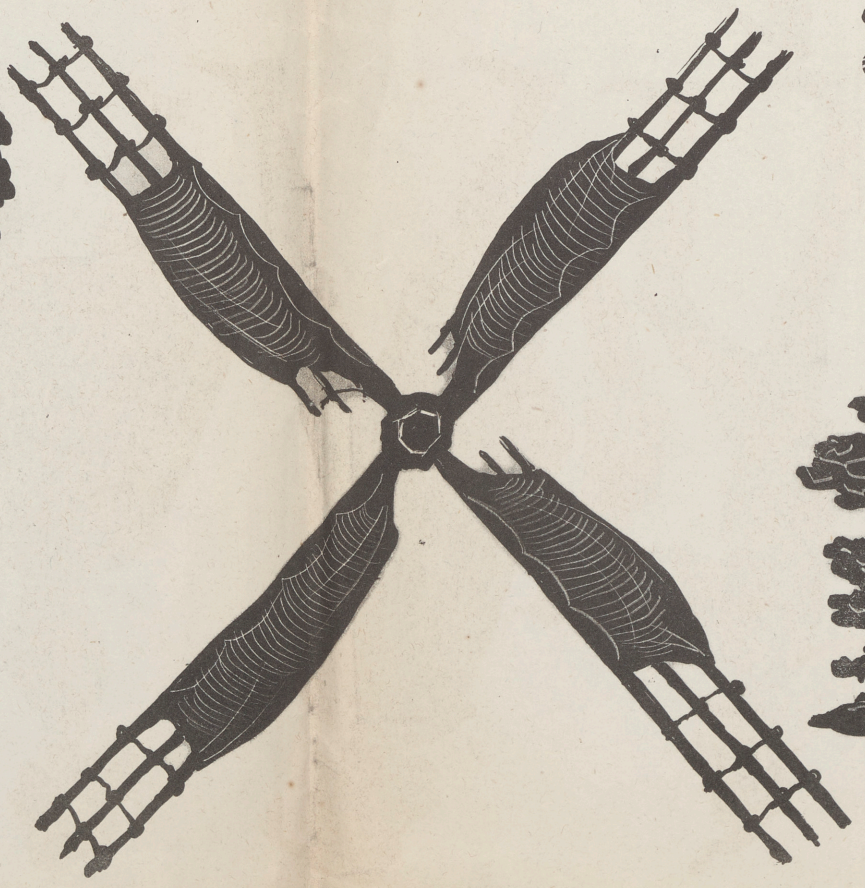
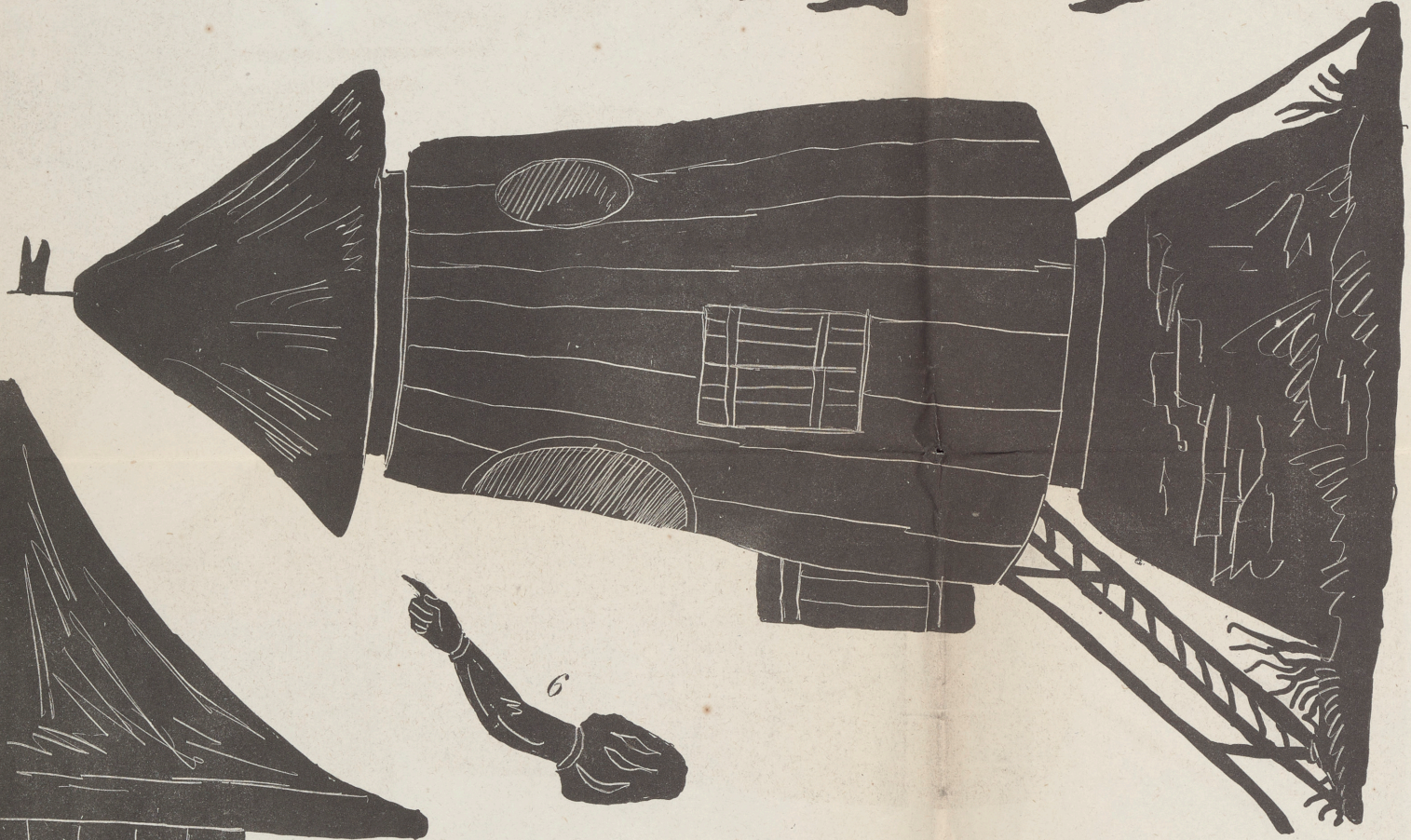
Utkommer en årgång hvarje jul, med 4 kolor. planscher, 1 spel, träsnitt o. s. w. Hvarje årgång ä 2 rdr rmt. De spel, som åtfölja, säljas åfwen färskilt, spelas utan tärningar och äro följande:

Roande spel för ungdom.

- N:o 1. **Labyrinten.** (Att spelas af flera personer.)
N:o 2. **Rättfällan.** (Att spelas af 2 personer.) N:o
3. **Europeer och Kineser.** Nyaste frigsspel.
(Spelas af 2.) N:o 4. **Tomtenisse i stogen.** (Att
spelas af flera.) Pris för hvarje spel 25 öre rmt.

Nolighetsböcker för små barn:

- N:o 1. **Gamle morfar och hans snälla barnbarn.**
En liten bok på vers, om hward småherrskapet köpte sig i marknaden och huru de rimmade öfwer sina saker; jemte bihang: Huru de små med lätthet kunna lära sig alfabetet. Af en barnens vän. Med 27 granna, målade figurer. 75 öre.
- N:o 2. **Risse Murrs lefnadsöden,** skilbrade i roliga verser och 16 granna målningar, för små fattwänner. 75 öre.
- N:o 3. **Jössse Hares resa,** skilbrad i roliga verser och 8 granna målningar. 50 öre.

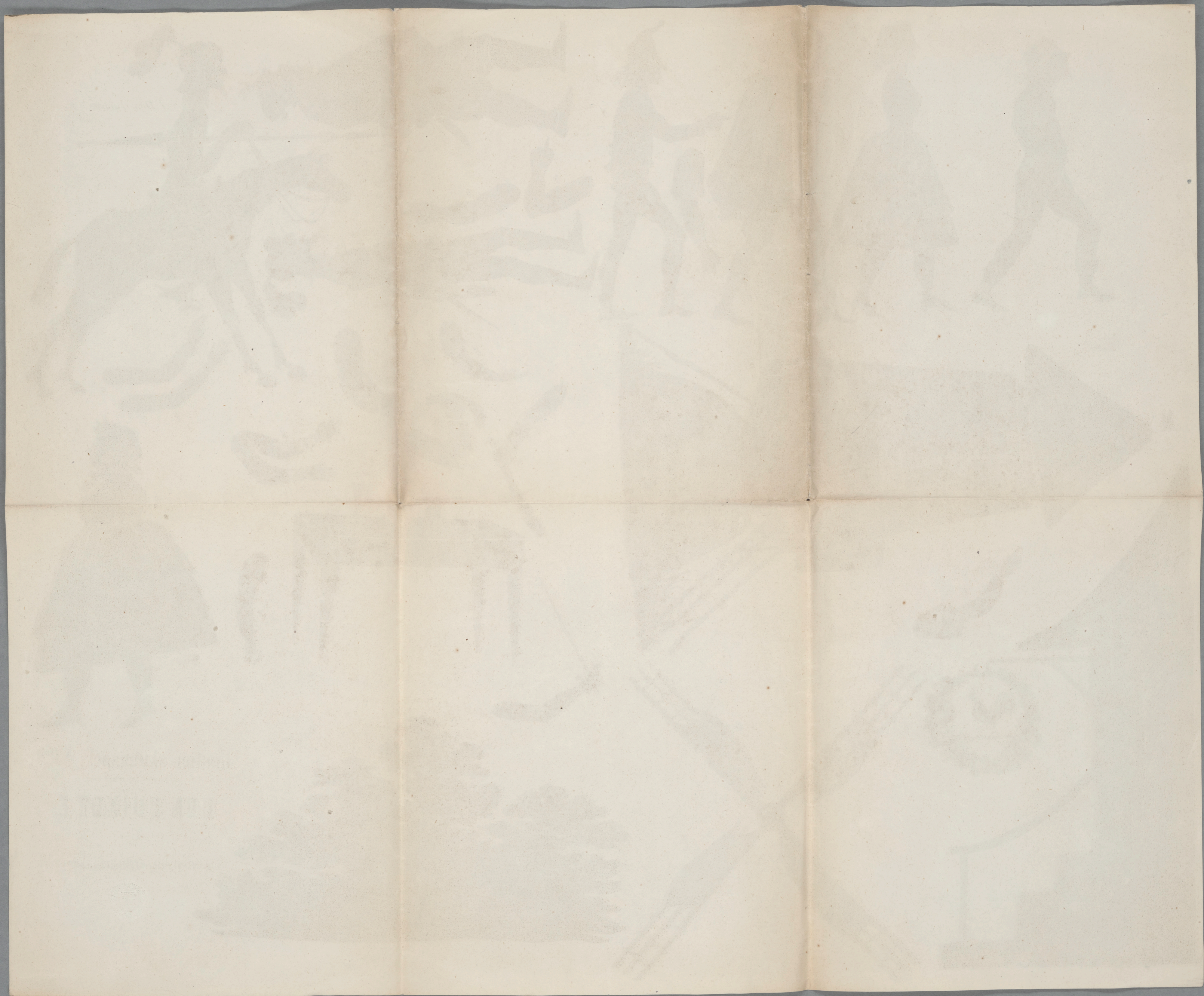

Lustiga skuggspel. N° 3.

DON QUIXOTE

eller

Riddaren af den sorglustiga skepnaden.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

